

Arrest

nr. 264 682 van 30 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. CLAESSENS
Stationsstraat 150
3620 LANAKEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juni 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. CLAESSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VERHULST, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juni 2016 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Op 17 maart 2017 dient verzoekster een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Nederlandse zoon. Op 15 september 2017 neemt

de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 19 september 2017 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Nederlandse zoon. Op 16 maart 2018 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 25 oktober 2018 dient verzoekster een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Nederlandse zoon. Op 23 april 2019 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 20 mei 2019 dient verzoekster een vierde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Nederlandse zoon. Op 9 september 2019 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 25 september 2019. Verzoekende partij dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt dit beroep op 14 februari 2020 met arrest nr. 232 638.

Op 6 april 2020 dient verzoekster een vijfde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Nederlandse zoon. Op 4 september 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 21 september 2020 dient verzoekster een zesde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Nederlandse zoon. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister neemt opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 2 februari 2021, met kennisgeving op 16 februari 2021, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Het beroep dat tegen deze beslissing wordt ingediend, wordt door de Raad op 7 september 2021 met arrest nr. 260 270 verworpen.

Op 30 december 2020 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 30 juni 2021, met kennisgeving op 9 juli 2021, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing met volgende motieven:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.12.2020 te 3600 Genk werd ingediend en geactualiseerd op 01.03.2021 door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert thans in België een sociaal netwerk alsook een gezinsleven met haar zoon P. L. I. (OV ...), van Nederlandse nationaliteit, te hebben opgebouwd en verwijst in dit verband naar art. 8 EVRM. De verplichting /om -terug'le keren naar het land van herkomst betekent voor betrokkene echter geen breuk met het sociaal netwerk, noch met de familiale relatie met haar zoon maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Bovendien worden er geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar zoon, noch worden er bewijzen voorgelegd dat haar sociaal netwerk zodanig hecht is of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat betrokkene zeven aanvragen gezinshereniging met haar zoon werden geweigerd. De eerste twee aanvragen op basis van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, ingediend op 17.03.2017 en op 19.09.2017, werden geweigerd op respectievelijk 15.09.2017 en op 16.03.2018. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigeringsbeslissingen, maar diende vervolgens nog 5 keer na elkaar een gezinshereniging aan met dezelfde Nederlandse zoon op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag ingediend op 19.04.2018 werd op 13.09.2018 afgesloten met een beslissing van niet inoverwegingname omdat de zoon van betrokkene zelf geen verblijfsrecht meer had in België. Op 25.10.2018 diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging met haar zoon op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.10.1980. Deze aanvraag werd op 23.04.2019 geweigerd. Deze beslissing werd op 06.05.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf hier geen gevolg aan en diende al op 20.05.2019 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde zoon op grond van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd geweigerd op 09.09.2019, beslissing (bijlage 20) die op 25.09.2019 aan betrokkene werd betekend. Een niet schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 14.02.2020 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV). In dit arrest werd door de RW ook al vastgesteld dat betrokkene in geen van haar aanvragen gezinshereniging kon aantonen dat zij, alhoewel zij in Nederland en België op het adres van haar zoon gedomicilieerd was, ook ten laste was van hem. Ondanks dit arrest dienden betrokkene en haar advocaat hierna toch nog 2 keer, op 06.04.2020 en op 21.09.2020 gezinshereniging aan met dezelfde zoon. Deze aanvragen werden geweigerd op 04.09.2020 en op 02.02.2021. Betrokkene ging niet meer in beroep tegen deze weigeringsbeslissingen. De bijlage 20 van 02.02.2021 werd aan betrokkene betekend samen met een inreisverbod van 3 jaar. Het verzoek tot nietigverklaring van dit inreisverbod heeft geen schorsende werking.

Betrokkene beweert dat een terugkeer naar Suriname om aldaar een machtiging in te dienen een onevenredige inspanning zou betekenen voor haar omwille van het feit dat zij sedert 2017 in België verblijft, waarvan grotendeels op legale wijze. Zij verwijst hiervoor naar haar zeven aanvragen tot gezinshereniging. Echter, betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat zij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is. Uit het loutere feit dat betrokkene gedurende een bepaalde periode, in casu alles samen ongeveer 3 jaar, in het bezit was van een AI kunnen geen rechten geput worden met het oog op verblijf.

Betrokkene beroept zich ook op het feit dat zij geen binding of relatie meer zou hebben met haar land van herkomst. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Haar verblijf in België van slechts iets meer dan 4 jaar, kan niet vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Hierdoor kan ook de bewering dat betrokkene geen binding of relatie meer zou hebben in haar land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert ook geen inkomsten te hebben in Suriname en legt te staving van deze bewering een (onleesbaar) attest van de Surinaamse dienst "Inspektie van de Direkte Belastingen" voor. Echter, het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus,

accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen huisvesting zouden hebben in Armenië niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene interimcontracten, contracten van bepaalde duur en loonfiches voor de periode 2017 - 2019 voorlegt, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene heden niet gemachtigd is om te werken. Bovendien beschikte zij enkel in de periode maart 2017 - maart 2018 over de officiële toestemming om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Verder verwijst betrokkene naar de website van de FOD Buitenlandse Zaken betreffende vluchten naar Suriname ten tijde van het COVID-19-virus. Echter, dit advies geldt voor toeristische reizen en is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien zij verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn en bijgevolg geen toerist is.

Bovendien stelt dit reisadvies dat er enkele uitzonderingscategorieën zijn, zoals o.a. residenten van Suriname die wensen gerepatrieerd te worden. Betrokkene heeft de Surinaamse nationaliteit en bijgevolg valt zij onder één van de uitzonderingscategorieën. Als Surinaamse onderdaan kan betrokkene terugkeren naar haar land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging in te dienen. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat tijdens haar reis de nodige hygiënemaatregelen niet kunnen worden gerespecteerd, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in haar land van herkomst.

Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ook beweert betrokkene dat er, bij haar weten, slechts een beperkt aantal aanvragen kunnen worden ingediend bij de Belgische ambassade, zoals gezinsherenigingen, maar dat regularisatieaanvragen niet mogelijk zijn vanuit Suriname door de coronapandemie. Echter, betrokkene legt ook hier geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat er slechts een beperkt aantal aanvragen zouden kunnen worden ingediend bij de Belgische ambassade, zoals gezinsherenigingen, maar dat regularisatieaanvragen niet mogelijk zijn vanuit Suriname door de coronapandemie, volstaat eveneens niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, en zeker niet gezien het feit dat zij expliciet aanhaalt dat het enkel "bij weten van verzoekster" is.

Voor wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene in België nooit in aanraking kwam met politie of gerecht en een blanco strafregister voorlegt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene een vast adres heeft in België, dat zij zich nooit heeft gewend tot het OCMW, dat zij lessen Nederlands en inburgering volgde, dat zij de samenleving respecteert) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van:

"artikel 8 Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort geciteerd EVRM) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en de evenredigheidsplicht."

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt: "Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het

land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de recht en vrijheden van anderen.”

Verzoekster vormt al gedurende lange tijd een gezinscel met haar familie in België.

Het uitvaardigen van de bestreden beslissing creëert geen juist evenwicht tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar privé- en gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. De verwijdering van het grondgebied van verzoekster impliceert een volledige scheiding van haar familie, en zou verzoekster familiaal, en financieel aan de grond brengen.

Verzoekster heeft niemand in Suriname om op terug te vallen. Haar familie woont in België.”

2.2. Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM, dat het volgende voorschrijft:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en/of privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van een voortgezet verblijf, maar het betreft een situatie van eerste toelating. In een dergelijk geval dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op privé- en/of familie- en gezinsleven hier kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107).

In het kader van de beoordeling van het begrip “*buitengewone omstandigheden*” in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen daadwerkelijk een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Immers, het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat

van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het gezinsleven waarvan sprake in deze bepaling hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Verzoekster vormt een gezin in België met haar familie. Maar haar voorgehouden gezinsleden zijn meerderjarig.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling, dus zeker niet tussen verdere familie. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De bestreden beslissing motiveert uitvoerig, wijst erop dat verzoekster in eerdere procedures nooit kon aantonen dat zij ten laste is van haar zoon (ondanks vele gezinsherenigingsaanvragen), en dat het onwaarschijnlijk is dat zij geen familie, vrienden of kennissen heeft in het herkomstland. Haar verblijf in België was slechts vier jaar en zij had enkel een legaal verblijf door het indienen van de gezinsherenigingsaanvragen. De bestreden beslissing wijst erop dat haar verblijf in het herkomstland desgevallend kort is, nu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat de aanvraag moet ingediend worden in het buitenland tenzij er bijzonder moeilijke situaties voorhanden zijn om de aanvraag elders in te dienen, wat niet is aangetoond en niet is weerlegd door verzoekster.

Door louter te stellen dat de bestreden beslissing een volledige scheiding van haar familieleven teweegbrengt, niemand in Suriname te hebben en haar financieel aan de grond zou brengen, maakt de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Verzoekster wijst erop dat haar gezins- en familieleven zich afspeelt in België en houdt er een vaag betoog op na, ook stellend dat geen belangenafweging werd gemaakt. Het volstaat de bestreden beslissing te lezen om vast te stellen dat de verwerende partij wel degelijk een belangenafweging heeft gemaakt. Enerzijds wijst de bestreden beslissing op het tijdelijk karakter van een terugkeer naar het herkomstland, hierbij ook ingaand op de concrete elementen die verzoekster aanvoerde. Anderzijds wijst de verwerende partij op haar taak van de immigratiecontrole. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat met de door haar voorgelegde elementen geen rekening is gehouden.

Verder wordt vastgesteld dat verzoekster niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden waardoor zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen.

Verzoekster laat de meeste motieven van de bestreden beslissing ongemoeid.

2.3. Verzoekster voert de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan, maar laat na te verduidelijken met welk element, kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening is gehouden. Evenmin is aangetoond dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met dienstige specifieke omstandigheden, eigen aan de verzoekende partij. Een individueel onderzoek is gebeurd, zoals uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt. De bestreden beslissing is niet disproportioneel genomen.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen.

2.4. Het enig middel is in al haar onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN